

Søndag den 9. februar kl. 15,30 mødtes partilederne hos Dronningen. Følgende partier pegede på Poul Hartling som statsminister: venstre, fremskridtspartiet, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne. Socialdemokratiet tilrådede, at Anker Jørgensen dannede en regering. Også socialistisk folkeparti, Danmarks kommunistiske parti og venstresocialisterne ønskede en regering under socialdemokratisk ledelse. Det radikale venstre fandt, at en mindretalsregering var den eneste mulige løsning, når en flertalsregering ikke kunne dannes, men ville ikke pege på en bestemt mindretalsregering. Den radikale folketingsgruppe havde givet tilsagn om en loyal oppositionspolitik med stillingtagen fra sag til sag. Herefter fik Poul Hartling overdraget den opgave at danne regering.

Den fungerende statsminister Poul Hartling forhandlede derefter om dannelse af en regering bestående af repræsentanter for venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne. I løbet af mandagen den 10. februar fandt der først forhandlinger sted mellem de nævnte fire partier indbyrdes og derefter mellem de fire partier og fremskridtspartiet. Der opnåedes mellem de fire partier enighed om den kommende regerings politiske grundlag. Om tirsdagen den 11. februar var også ministerlisten klar, og Poul Hartling var rede til at meddele Dronningen, at der kunne dannes en regering bestående af de nævnte fire partier.

Fremskridtspartiets leder, Mogens Glistrup, der allerede søndag aften kraftigt havde advaret Poul Hartling mod den påtænkte fremgangsmåde i forhandlingerne om regeringsdannelsen, fremsatte i løbet af mandagen udtalelser, der klart tilkendegav, at regeringen risikerede at få et flertal imod sig i folketinget. Fremskridtspartiet ville eventuelt stille mistillidsdagsordensforslag eller fremsætte lovforslag, som regeringen ikke ville kunne tiltræde, f. eks. forslag om ophævelse af afgiften på „hårde hvidevarer“. Mogens Glistrup gav udtryk for, at det ville være grundlovsstridigt at anbefale Dronningen at udnævne en regering, der på forhånd var sikker på at have et flertal imod sig i folketinget.